

ACC. No. 30780

18-3

இராமாயணம்

இராமாயணம்

KOVILLOOR DIGITAL LIBRARY

சுவாமி விவேகானந்தர்

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம்
மயிலாப்பூர், சென்னை 600 004

வெளியிடுபவர்:

தலைவர்

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம்
மயிலாப்பூர், சென்னை 600 004

© ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம், சென்னை
உரிமைப் பதிவு பெற்றது

IX-5M 3C-10-2000
ISBN 81-7120-265-9

அச்சிட்டோர்:

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம் அச்சகம்
மயிலாப்பூர், சென்னை 600 004

கவிமலை மகாபாரதம்

இராமாயணம்

மிகவும் பழமை வாய்ந்த சிறந்த இரண்டு இதிகாசங்கள் சம்ஸ்கிருத மொழியில் உள்ளன. இன்னும் நூற்றுக்கணக்கான காப்பியங்கள் அந்த மொழியில் இருக்கின்றன. சம்ஸ்கிருதம் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாகப் பேச்சுமொழியாக இல்லையென்றாலும், அந்த மொழியும் அதன் இலக்கியமும் தொன்று தொட்டு இன்றுவரை விளங்கி வருகின்றன. ராமாயணம், மகாபாரதம் என்கின்ற இரண்டு மிகப் புராதனமான

சுவாமி விவேகானந்தர் கலிபோர்னியாவில் பாஸ்தேனா ஷேக்ஸ்பியர் கழகத்தில், 1900, ஜனவரி 31-ஆம் நாள் செய்த சொற்பொழிவு.

இதிகாசங்களைப் பற்றி இப்போது பேசப் போகிறேன். பழங்கால இந்தியர்களின் பழக்க வழக்கங்கள், சமூக நிலை, நாகரீகம் போன்றவற்றை இவற்றில் இருந்து நாம் அறிந்துகொள்கிறோம்.

இந்த இரண்டில் மிகப் பழையது ராமாயணம், 'ராமனின் வாழ்வு'. ராமாயணம்தான் கவிதையின் ஆரம்பம் என்று எல்லோராலும் ஒப்புக் கொள்ளப்படுகிறது.

இதை எழுதியவர் வால்மீகி முனிவர். பிற்காலத்தில் இவரைப்பற்றிப் பல கற்பனைக் கதைகள் புனைபட்டன. அவர் இயற்றாத பாடல்களையும் இயற்றியதாகச் சொல்வது பிற்காலத்தில் பழக்கமாகிவிட்டது. இந்த இடைச்செருகல்களை எல்லாம் மீறி, ராமாயணம் ஓர் அற்புதக் காவியமாக நம் கைகளில் வந்து சேர்ந்து

உள்ளது. அதற்கு ஒப்பான நூல் எதுவும் இல்லை.

தன் குடும்பத்தை எந்த வகையிலும் காப்பாற்ற முடியாத இளைஞன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் பலசாலி, வேகம் மிக்கவன். அவன் வழிப்பறிக் கொள்ளைக்காரனாக மாற நேர்ந்தது. தெருவில் செல்பவர்களைத் தாக்கி, கொள்ளையடித்து, அந்தப் பணத்தைக் கொண்டு தாய், தந்தை, மனைவி மற்றும் குழந்தைகளைக் காப்பாற்றி வந்தான் அவன். இது தொடர்ந்து நடைபெற்றது. ஒருநாள் நாரத முனிவர் அந்த வழியாகச் சென்றார், இவன் அவரையும் தாக்கினான். உடனே முனிவர், 'எதற்காக என்னைக் கொள்ளையடிக்க முயல்கிறாய்! மனிதர்களைக் கொள்ளையடிப்பதோ கொல்வதோ கொடிய பாவம்.

எதற்காக இந்தப் பாவத்தைச் செய்கிறாய்?' என்று கேட்டார்.

‘ஏன், இந்தப் பணத்தைக் கொண்டு நான் என் குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டும்’ என்றான் அவன்.

‘உன் பாவத்திலும் அவர்கள் பங்கு ஏற்பார்கள் என்று நீ நினைக்கிறாயா?’

‘நிச்சயமாக.’

‘நல்லது. என்னை இங்குக் கட்டிப் போட்டுவிட்டு வீட்டிற்குப் போ. உன் பணத்தில் பங்கு ஏற்பதுபோல், உன் பாவத்திலும் அவர்கள் பங்கு ஏற்பார்களா என்று கேள்.’

அவனும் வீடுசென்று தன் தந்தையிடம், ‘அப்பா நான் உங்களை எப்படிக்காப்பாற்றுகிறேன் என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா?’ என்று கேட்டான்.

‘எனக்குத் தெரியாது’ என்றார் அவர்.

“நான் ஒரு கொள்ளைக்காரன். நான் மக்களைக் கொன்று, கொள்ளை யடிக்கிறேன்.”

‘என்ன, என் மகனாகப் பிறந்து நீ அப்படியா செய்கிறாய்? நீசா, அப்பால் போய்விடு.’

பிறகு அவன் தன் தாயிடம் சென்று, ‘அம்மா, நான் உன்னை எப்படிச் காப்பாற்றுகிறேன் என்பது உனக்குத் தெரியுமா?’ என்று கேட்டான்.

‘தெரியாது.’

‘கொள்ளையடித்தும் கொலை செய்தும்.’

‘என்ன பயங்கரம்’ என்று அலறி னாள் தாய்.

‘என் பாவத்தில் நீ பங்கேற்பாயா?’

‘எதற்காக நான் பங்கேற்க வேண் டும்? நான் ஒருபோதும் கொள்ளை யடிக்கவில்லையே!’

பிறகு அவன் தன் மனைவியிடம் சென்று, 'நான் உங்களையெல்லாம் எப்படிக் காப்பாற்றுகிறேன் என்பது உனக்குத் தெரியுமா?' என்று கேட்டான்.

'தெரியாது.'

'நான் ஒரு கொள்ளைக்காரன். கொள்ளையடித்துதான் பல வருடங்களாக உங்களையெல்லாம் காப்பாற்றி வருகிறேன். இப்பொழுது நான் தெரிந்து கொள்ள விரும்புவது என்னவென்றால், என் பாவத்தில் நீ பங்கு ஏற்பாயா என்பதுதான்.'

'ஒருபோதும் முடியாது. நீங்கள் என் கணவர். என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டியது உங்கள் கடமை' என்றாள் அவள்.

கொள்ளைக்காரனின் கண்கள் திறந்தன. 'இதுதான் உலகம்; யாருக்காக நான் கொள்ளையடித்தேனோ, அந்த

நெருங்கிய உறவினர்கள்கூட என் விதியில் பங்கு ஏற்கப் போவதில்லை' என்பதை எண்ணிப் பார்த்தான். நேராக முனிவரைக் கட்டி வைத்திருந்த இடத்திற்குத் திரும்பி வந்தான். அவரது கட்டுக்களை அவிழ்த்து விட்டான். அவரது கால்களில் வீழ்ந்து, நடந்தது எல்லாவற்றையும் கூறி, 'சுவாமி, என்னைக் காப்பாற்றுங்கள், நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?' என்று கேட்டான். முனிவர் சொன்னார்: 'உன் தற்போதைய வாழ்க்கை முறையை விட்டு விடு. குடும்பத்தினர் யாரும் உன்னை உண்மையில் நேசிக்கவில்லை என்பது தெரிகிறது அல்லவா! எனவே இந்த மனமயக்கங்களை ஒழித்து விடு. அவர்கள் உன் செல்வத்தில் பங்கு கொள்வார்கள்; உன்னிடம் ஒன்றும் இல்லையென்று தெரிந்ததும் அகன்று

விடுவார்கள். உன் தீமையில் யாரும் பங்குகொள்ள மாட்டார்கள், உன் நன்மையில் பங்குகொள்ள எல்லோரும் வருவார்கள். ஆகவே, நாம் நன்மை செய்தாலும் தீமை செய்தாலும் நம்மை விட்டு அகலாத ஒரே ஒருவரான எம்பெருமானை வழிபடு. அவர் ஒருநாளும் நம்மைக் கைவிட மாட்டார். ஏனெனில் அன்பு ஒருபோதும் கீழே வீழ்த்தாது; அது பேரம் பேசாதது, சுயநலம் இல்லாதது' என்றார். பிறகு வழிபாட்டு முறையை அவனுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தார் நாரதர்.

இளைஞன் எல்லாவற்றையும் துறந்து காட்டிற்குச் சென்றான், பிரார்த்தனையிலும் தியானத்திலும் ஆழ்ந்தான். நாளடைவில் கறையான்கள் அவனைச் சுற்றிப் புற்றுக் கட்டிவிட்டன. அதையும் அவன் அறியவில்லை.

ஆண்டுகள் பல கடந்தன. கடைசியில், 'ஓ முனிவனே எழுந்திரு' என்று ஒரு குரல் கேட்டது. அந்தக் குரலால் எழுப்பப்பட்ட அவன், 'நானா முனிவன், நான் ஒரு கொள்ளைக்காரன்' என்று திகைப்புடன் கூவினான். 'அல்ல, இனி நீ கொள்ளைக்காரன் அல்ல. நீ ஒரு தூய முனிவன். உனது பழைய பெயரும் மறைந்துவிட்டது. உன்னைச் சுற்றிக் கறையான்கள் புற்று கட்டு வதைக்கூட உணராமல் தியானத்தில் ஆழ்ந்திருந்ததால் நீ இனி வால்மீகி—கறையான் புற்றிலிருந்து தோன்றியவன்—என்று வழங்கப்படுவாய்' என்றது அந்தக் குரல். இவ்வாறு அந்த இளைஞன் முனிவரானார்.

அவர் கவிஞரான விதம் இது: ஒருநாள் அவர் புனித கங்கையில் நீராடச் சென்றுகொண்டிருந்தார்.

தற்செயலாக மேலே அண்ணாந்து பார்த்தார். அங்கே மரக்கிளை ஒன்றில் இரண்டு புறாக்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று கொஞ்சிக் குலவிக் கொண்டிருந்தன. அந்தக் காட்சி அவரது மனத்தில் மகிழ்ச்சியை நிறைத்தது. அப்போது விர்ரென்று ஓர் அம்பு அவரைக் கடந்து சென்று ஆண் புறாவைக் கொன்றுவிட்டது. ஆண் புறா கீழே விழுந்ததும் துக்கம் தாளாத பெண்புறா அதன் உடலைச் சுற்றிப் பறந்தது. முனிவர் மனம் பதைத்துத் திரும்பிப் பார்த்தார். அங்கே வேடன் ஒருவன் நிற்குகொண்டிருந்தான். 'இரக்கமற்ற பாவி, அந்த இளம் பறவைகளின் காதல் முடியும் வரைகூட உன் கொலைக்கரம் காத்திருக்கவில்லையே' என்று கதறினார். கூடவே 'என்ன இது, நான் என்ன சொல்விச் கொண்டிருக்கிறேன்?

இதற்கு முன்பு நான் இந்த விதமாகப் பேசியது கிடையாதே' என்ற ஓர் எண்ணம் அவருள் எழுந்தது. அப்போது ஒரு குரல், 'அஞ்சாதே. உன் வாயிலிருந்து வந்துகொண்டிருப்பது கவிதை. உலக நன்மைக்காக, ராமனின் வாழ்க்கைச் சரித்திரத்தைக் கவிதையில் எழுது' என்றது. இவ்வாறுதான் கவிதை முதன் முதல் தொடங்கியது. அதற்குப் பிறகுதான் அவர் அழகிய ராமாயணத்தை, ராமபிரானின் வாழ்க்கைக் காவியத்தை இயற்றினார்.

பண்டைய இந்திய நகரங்களுள் ஒன்று அயோத்தி. இன்றும் அது இருக்கிறது. அது இருக்கும் பகுதியான அவுத் தற்போதும் உள்ளது, இந்தியாவின் வரைபடத்தில் நீங்கள் அதைப் பார்த்திருக்கலாம். அதுவே அந்தப் பண்டைய அயோத்தி மாநகரம். அந்த

நாட்டை தசரதன் என்ற மன்னன் ஆண்டுவந்தான். அவனுக்கு மூன்று மனைவியர், ஆனால் பிள்ளைப் பேறில்லை. எனவே மன்னனும் மனைவியரும் நல்ல இந்துக்கள் செய்வது போல் தீர்த்தயாத்திரைகள் சென்றனர், உபவாசமிருந்தனர், பிரார்த்தனைகள் செய்தனர். உரிய நற்காலத்தில் நான்கு மைந்தர்கள் பிறந்தனர். அவர்களுள் மூத்தவன் ராமன்.

உடன்பிறந்தோர் நால்வருக்கும் எல்லா துறைகளிலும் கல்வி கற்பிக்கப் பட்டது. பிற்காலத்தில் சச்சரவுகள் எழாமல் தடுப்பதற்காக ஒரு முறையைப் பண்டைய இந்தியாவில் மன்னர்கள் பின்பற்றி வந்தார்கள். அதாவது மன்னன் தன் காலத்திலேயே மூத்த மகனைத் தன் வாரிசாக, இளவரசனாகப் பட்டம் கட்டிவிடுவான்.

ஜனகர் மற்றொரு மன்னர். அவருக்கு சீதை என்று ஓர் அழகிய மகள் இருந்தாள். அவள் ஒரு வயலில் கண்டெடுக்கப்பட்டவள்; அவள் பூமியின் மகள்; தாய் தந்தையர் இல்லாமல் தோன்றியவள். 'ஸீதா' என்ற பழைய சம்ஸ்கிருதச் சொல்லுக்குக் கலப்பை உழுத சுவடு என்பது பொருள். குழந்தைகள் ஒருவருக்கு மட்டும் பிறப்பதாக, பெற்றோர் இல்லாமல் உண்டாவதாக, வேள்வித்தீயில் தோன்றுவதாக, வயலில் தோன்றுவதாக, மேக மண்டலங்களிலிருந்து கீழே வருவதாக எல்லாம் பண்டைய இந்தியப் புராணங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

நில மகளான சீதை தூயவளாக, மாசற்றவளாக விளங்கினாள். ஜனகர் அவளை வளர்த்து வந்தார். திருமணப் பருவம் அடைந்ததும் அவளுக்குத்

தகுதியான ஒரு கணவனைத் தேட எண்ணினார்.

சுயம்வரம் என்பது பண்டைய இந்திய வழக்கம். இதில்தான் அரச குமாரிகள் தங்கள் கணவனைத் தேர்ந்தெடுப்பார்கள். பிறகு மிகுந்த சிறப்புடன் ஆடம்பரமாகத் திருமணம் நடக்கும்.

சீதையை மணக்க அரசிளங்குமரர் பலர் விரும்பினர். ஹர தனு என்ற மாபெரும் வில்லை வளைப்பது அவர்களுக்கு பரீட்சையாக வைக்கப்பட்டது. அங்கே கூடியிருந்த அரசகுமாரர்கள் முழுவலிமையுடன் முயன்றும் வெற்றி பெற முடியவில்லை. இறுதியில் ராமன் அந்தப் பெரிய வில்லைத் தன் கையில் எடுத்து எளிதாக வளைத்தான், அதில் அந்த வில் ஒடிந்தேவிட்டது. தசரதனின் மைந்தனான ராமனைச் சீதை

கணவனாக ஏற்றாள்; மகிழ்ச்சி வெள்ளம் பொங்கத் திருமணம் நடந்தது. ராமன் தன் தேவியை அயோத்திக்கு அழைத்துச் சென்றான். தான் அரசியலைத் துறந்து ராமனை இளவரசன் ஆக்குவதற்கு அதுவே தகுந்த காலம் என்று கருதினான் தசரதன். எனவே அதற்குரிய ஆயத்தங்களைச் செய்தான். அந்த நற் செய்தியைக் கேட்டு நாடே பெரு மகிழ்ச்சியில் ஆழ்ந்தது.

தசரதனின் இரண்டாவது மனைவி கைகேயி. அவள் நீண்ட காலத்திற்கு முன்பு ஒருநாள் தசரதனின் மனம் மகிழ்த்தக்க ஒரு காரியம் செய்தபோது அவளுக்கு இரண்டு வரங்கள் தருவதாக வாக்களித்திருந்தான் அவன்; 'என்னால் முடியக்கூடிய ஏதாவது இரண்டைக் கேள், அதை நான் உனக்குத் தருவேன்'

என்று கூறியிருந்தான் மன்னன். ஆனால் கைகேயி அப்பொழுது அவற்றைக் கேட்கவில்லை, பின்னர் அதை மறந்தும்விட்டாள். ஆனால் கொடிய மனம் கொண்ட பணிப்பெண் ஒருத்தி இப்போது அதை அவளுக்கு நினைவூட்டி, அவளுடைய பொறாமையைத் தூண்டிவிட்டாள். ராமனுக்குப் பதிலாக அவளுடைய மகனான பரதனுக்குப் பட்டம் சூட்டப்பட்டால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும் என்று திரும்பத்திரும்பக் கூறி கைகேயியின் மனத்தைக் கரைத்தாள். கடைசியில் கைகேயியின் மனமும் பொறாமையினால் கொழுந்து விட்டெரியத் தொடங்கியது. இரண்டு வரங்களை அரசனிடம் கேட்குமாறு சொன்னாள் அந்தப் பணிப்பெண்—ஒன்று பரதன் அரியாசனத்தில் அமர வேண்டும்;

இன்னொன்று, ராமன் பதினான்கு வருடங்கள் காடு செல்ல வேண்டும்.

முதியவனான மன்னனுக்கு ராமன் உயிருக்கு உயிரானவனாக இருந்தான். அரசன் என்ற முறையில் இந்தக் கொடிய வரங்களை அளிக்காமல் அவன் பின்வாங்க முடியவில்லை. என்ன செய்வது என்று அறியாமல் தவித்தான். அப்போது ராமன் முன் வந்து, தந்தை பொய் பேசினார் என்ற அவச்சொல் ஏற்படக் கூடாது என்பதற்காக, தானே அரியாசனம் துறந்து, நாடு கடந்து, வனவாசம் போவதாகச் சொன்னான். தன் அருமை மனைவி சீதையையும், தன்னைவிட்டு எக்காரணத்தாலும் பிரியாத அருமைச் சகோதரன் லட்சுமணனையும் அழைத்துக்கொண்டு பதினான்கு ஆண்டுகள் காட்டிற்குச் சென்றுவிட்டான்.

‘அந்தப் பயங்கர வனங்களில் யார் வசிக்கிறார்கள் என்பது ஆரியர் களுக்குத் தெரியாது. அக்காலத்தில் வனத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் ‘வானரர்கள்’ (குரங்குகள்) என்று அழைக்கப் பட்டனர். இப்படி குரங்குகள் என்று அழைக்கப்பட்டவர்களுள் பலசாலிகளாகவும் ஆற்றல் மிக்கவர்களாகவும் இருந்தவர்கள் ‘அரக்கர்கள்’ என்று வழங்கப்பட்டனர்.

அரக்கர்களும் குரங்குகளும் வாழ்கின்ற காட்டிற்குள் ராமனும், லட்சுமணனும், சீதையும் புகுந்தனர். தானும் காட்டிற்கு வருவதாகச் சீதை சொன்னபோது அவளிடம் ராமன், ‘நீ ஓர் இளவரசி ஆயிற்றே! எதிர்பாராத அபாயங்கள் நிறைந்த காடுகளில் இன்னல்களை ஏற்று என்னைத் தொடர்ந்து எப்படி நீ வருவாய்?’ என்று

கேட்டான். 'எங்கே ராமன் செல்வானோ அங்கே சீதையும் செல்வாள். என்னை இளவரசி என்றும், மன்னர் குலத்தில் பிறந்தவள் என்றும் எப்படி நீங்கள் கூறலாம்? நான் உங்கள் முன்பு செல்வேன்' என்று கூறிச் சீதை நடந்தாள். இளையவனும் அவர்களுடன் சென்றான். அடர்ந்த காட்டில் உள்ளே சென்று கோதாவரி ஆற்றை அடைந்தனர். ஆற்றங்கரையில் சிறிய குடிசைகளை அமைத்து, மான் வேட்டை ஆடுவதிலும் பழங்கள் பறிப்பதிலும் முனைந்தார்கள். இவ்வாறு அவர்கள் வாழ்க்கை கழிந்தது.

ஒருநாள் அரக்கி ஒருத்தி அங்கே வந்தாள். அவள் இலங்கையின் அரக்கர் வேந்தனான ராவணனின் தங்கை. காட்டில் திரிந்துகொண்டிருந்த அவள் அழகிய ராமனைக் கண்டதும் அவன்

மீது மையல் கொண்டாள். ராமனோ மனிதர்களுள் தூயவன், மேலும் திருமணம் ஆனவன். ஆதலால் அவன் அவளது ஆசைக்கு இணங்கவில்லை. எனவே அவள் வஞ்சம் தீர்க்கும் எண்ணத்துடன் நேராகச் சென்று, பேராற்றல் வாய்ந்த தன் அண்ணனிடம் சென்று ராமனின் மனைவியான சீதையின் அழகைப்பற்றி எடுத்துக் கூறினாள்.

மனிதர்களுள் மிகுந்த ஆற்றல் படைத்தவன் ராமன். அரக்கர்கள், பூதங்கள் என்று யாருக்கும் அவனை வெல்வதற்குரிய வலிமை இல்லை. ஆகவே ராவணன் சூழ்ச்சியை நாடினான். அதற்காக மந்திரவாதியான ஓர் அரக்கனை அழைத்து ஓர் அழகிய பொன்மானாக மாறும்படிச் செய்தான். ராமன் வாழ்கின்ற இடத்தில் இங்கும்

அங்கும் திரிந்தவாறு, துள்ளி விளையாடிக் கொண்டிருந்தது அந்தப் பொன்மான். அதன் அழகால் கவரப்பட்ட சீதை ராமனிடம் அதனைப் பிடித்துத் தருமாறு கேட்டாள்.

சீதையைத் தம்பியின் பொறுப்பில் விட்டுவிட்டு, அந்த மானைப் பிடிக்கக் காட்டினுள் சென்றான் ராமன். லட்சுமணன் குடிசையைச் சுற்றி அக்கினி வட்டம் ஒன்று வரைந்து சீதையைப் பார்த்து, 'இன்று உங்களுக்கு ஏதாவது நேர்ந்துவிடுமோ என்று அஞ்சுகிறேன். இந்த மந்திர வட்டத்திற்கு வெளியே போகாதீர்கள். போனால் உங்களுக்கு ஆபத்து நேரிடலாம்' என்று கூறினான். இதற்கிடையே ராமன் அந்த மாயமான் மீது அம்பெய்தான். உடனே அந்த மான் மனித உரு எடுத்து மாண்டது. அந்த வேளையில் 'லட்சுமணா, உதவிக்கு

வா' என்று ராமனின் குரல் அந்தக் குடிசையில் கேட்டது. 'லட்சுமணா, ராமருக்கு உதவ, உடனே போ' என்று சீதை கூறினாள். 'இது ராமனின் குரல் அல்ல' என்று மறுத்தான் லட்சுமணன். சீதை மன்றாடிக் கேட்டுக் கொண்டதால் ராமனைத் தேடிச் சென்றான்.

லட்சுமணன் சென்றதும் அங்கே துறவி வேடத்தில் வந்தான் ராவணன். குடிசை வாசலில் நின்றுகொண்டு பிச்சையளிக்கும்படி சீதையை வேண்டினான். 'என் கணவர் வரும்வரை பொறுங்கள். நிறைய பிச்சை தருகிறேன்' என்றாள் சீதை. 'அம்மா, நான் காத்திருக்க இயலாது, பசி என்னை வாட்டுகிறது. இருப்பதைக் கொடுங்கள்' என்றான் அந்தக் கபடன். சீதை குடிசையிலிருந்த சில பழங்களை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே வந்தாள். தான்

தூயவன், எனவே அருகில் வர அஞ்ச வேண்டியதில்லை என்றெல்லாம் பேசி அவளைக் கோடுதாண்டி வரச் செய்தான் ராவணன். வந்த உடனே அவன் அரக்க உருவெடுத்து அவளைத் தன் கரங்களால் பற்றி, தன் மாய ரதத்தை அழைத்து அதில் ஏற்றிக்கொண்டு அவள் ஓலமிட்டுக் கதறக்கதறப் பறந்து ஓடிவிட்டான். அந்தோ, சீதை என்ன செய்வாள்! அவளது உதவிக்கு வர யாரும் அங்கு இல்லை. ராவணன் அவளைத் தூக்கிக்கொண்டு வான் வழி யாகச் செல்லும்போது தன் நகைகள் சில்வற்றைக் கழற்றி இடையிடையே தரையில் எறிந்துகொண்டே போனாள் சீதை.

ராவணன் அவளை இலங்கைக்கு எடுத்துச் சென்றான். அவளைத் தன் ராணியாக்க எவ்வளவோ முயன்றான்,

பல வழிகளில் ஆசை காட்டினான். ஆனால் கற்பே வடிவான சீதை அந்த அரக்கனுடன் முகம் கொடுத்துப் பேசவும் இல்லை. அவன் அவளைத் தண்டிக்கும் பொருட்டு, அவள் தனக்கு மனைவியாகச் சம்மதிக்கும் வரையில் ஒரு மரத்தின் அடியில் இரவும்பகலும் தங்கியிருக்கும்படிச் செய்தான்.

ராமனும் லட்சுமணனும் குடிசைக்குத் திரும்பினர். சீதையைக் காணாததால் அவர்கள் அடைந்த துயரத்திற்கு எல்லையே இல்லை. அவளுக்கு என்ன நேர்ந்திருக்கக் கூடும் என்பதே அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. எல்லா இடங்களிலும் அவளைத் தேடி அலைந்தனர். ஆனால் எங்கும் எந்தத் தடயமும் கிடைக்கவில்லை.

நீண்டகாலம் தேடித்திரிந்த பிறகு ஒரு 'குரங்குக்' கூட்டத்தைக்

கண்டார்கள். அந்தக் கூட்டத்தில் 'தெய்வ வானரமான' அனுமன் இருந்தான். குரங்குகளுள் மிகச் சிறந்தவனான அனுமன் ராமனுக்கு விசுவாசமிக்க தொண்டனாக மாறி, சீதையை மீட்பதற்கு மிகவும் உதவினான். அதை நாம் பின்னர் காண்போம்.. பகவானின் உண்மையான தொண்டனுக்கு எடுத்துக்காட்டாக அனுமனை இன்றும் இந்துக்கள் வழிபடுகிறார்கள். அனுமன் ராமனிடம் கொண்டிருந்த பக்தி அவ்வளவு உன்னதமானதாக இருந்தது. 'குரங்குகள்' என்றும் 'அரக்கர்கள்' என்றும் கூறப்படுபவர்கள் தென்னிந்தியாவின் பழங்குடி மக்களே என்பதை நினைவில்கொள்ளவேண்டும். ராமன் அவர்களோடு நட்புப் பூண்டான்.

அந்த வானரர்கள் சீதையைப் பற்றிய பல தகவல்களை ராமனுக்குக் கூறினர். விண்ணில் ரதம் ஒன்று பறந்து சென்றது, அழகான ஒரு பெண்ணுடன் ஓர் அரக்கன் அதில் இருந்தான், அந்தப் பெண் விம்மிவிம்மி அழுது கொண்டிருந்தாள், மேலே ரதம் விரைந்த பொழுது அவள் தங்கள் கவனத்தைக் கவர்வதற்காகத் தன் நகைகளில் ஒன்றை எறிந்தாள் என்றெல்லாம் அவர்கள் ராமனுக்குக் கூறி அந்த நகையைக் காண்பித்தார்கள். அது ஒரு மாலை. லட்சுமணன் அதைக் கையிலெடுத்துப் பார்த்துவிட்டு, 'இது யாருடைய நகை தெரியவில்லையே' என்றான். ராமன் அதைக் கையில் வாங்கியதும், 'ஆகா, இது சீதையின் மாலைதான்' என்று கூறினான். லட்சுமணனால் அதனை அடையாளம் கண்டுகொள்ள

முடியவில்லை. ஏனெனில் சீதையின் கைகளையோ கழுத்தையோ அவன் பார்த்ததில்லை. இந்தியாவில் அண்ணனின் மனைவி அவ்வளவு மரியாதைக்கு உரியவளாகக் கருதப் பட்டாள். அந்த மாலையை லட்சுமணன் அறிந்திருக்க முடியாதல்லவா? இந்தச் சிறு நிகழ்ச்சியில் பண்டைய இந்தியாவின் பழக்கத்தினுடைய ஓர் அம்சத்தைக் காண்கிறோம். அந்த அரக்கன் யார் என்பதையும், அவன் எங்கே வாழ்கிறான் என்பதையும் வானரர்கள் கூறினர். அவனைத் தேட அனைவரும் சென்றனர்.

இதற்கிடையில் வானர வேந்தனான வாலியும் அவனது தம்பி சுக்ரீவனும் அரசுடைமைக்காகத் தம் மிடையே சண்டையிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். வாலி, சுக்ரீவனை வெளியே

விரட்டிவிட்டான். வாலியிடமிருந்து அரசை மீட்பதில் ராமன் சுகர்வனுக்குத் துணைபுரிந்தான். அதற்கு ஈடாக ராமனுக்கு உதவுவதாக சுகர்வன் வாக்களித்தான்.

நாடு முழுதும் துருவித் தேடினர்; ஆனால் சீதையைக் கண்டுபிடிக்க இயலவில்லை. இறுதியில் இந்தியக் கடற்கரையிலிருந்து அனுமன் ஒரே தாவலில் இலங்கைத் தீவில் பாய்ந்தான். இலங்கை முழுவதும் தேடினான், அவளைக் காணவில்லை.

அரக்கர் தலைவனான ராவணன் தேவர்களையும் மனிதர்களையும் வென்றவன்; உண்மையில் உலகம் அனைத்தையும் தன்னடிக்கீழ் நிற்கச் செய்தவன்; உலகிலுள்ள அழகிய பெண்கள் அனைவரையும் தன் அந்தப் புரத்தில் வைத்துக் கொண்டவன்.

‘அவர்களோடு ஒருத்தியாக அந்த அரண்மனையில் சீதை இருக்க முடியாது. அத்தகைய ஓரிடத்தில் இருப்பதைவிட அவள் உயிர் துறந்திருப்பாள்’ என்று சிந்தித்தான் அனுமன்; ஆகவே வேறு இடங்களில் அவளைத் தேடிச் சென்றான். இறுதியில் கீழ்வானில் காணும் பிறை நிலவுபோல் உடல் வெளுத்து மெலிந்து ஒரு மரத்தடியில் சீதை வீற்றிருந்ததை அவன் கண்டான். ஒரு சிறிய குரங்கின் உருவில் அந்த மரத்தின்மீது ஏறி அமர்ந்தான். ராவணன் அனுப்பிய அரக்கிகள் சீதையை இணங்கச் செய்வதற்காக எப்படியெல்லாம் அவளை அச்சுறுத்த முயல்கிறார்கள், எப்படிச் சீதை ராவணனின் பெயரைக் கேட்கக்கூடச் சகிக்காமல் இருக்கிறாள் என்பதையெல்லாம் கண்டான்.

பிறகு அனுமன் சீதையின் அருகில் வந்து, தான் ராம தூதனாகியதையும், அவளைத் தேடும்படி ராமன் தன்னை அனுப்பியதையும் கூறினான். அடையாளம் கண்டுகொள்வதற்காக ராமன் அளித்த முத்திரை மோதிரத்தையும் சீதைக்குக் காட்டினான். அவள் இருக்குமிடத்தை அறிந்தவுடன், ராமன் படையுடன் வந்து, அரக்கனை வென்று அவளை மீட்பான் என்றும் சொன்னான். ஆனால் சீதை விரும்பினால் அவளைத் தன் தோள்களில் தூக்கிக் கொண்டு, ஒரே பாய்ச்சலில் கடலைக் கடந்து ராமனை அடைவதாகவும் தெரிவித்தான். ஆனால் கற்பின் வடிவான சீதை அதற்குச் சம்மதிக்கவில்லை, கணவனைத் தவிர வேறு யாரையும் அவள் தொட மாட்டாள். ஆகவே அவள் இருந்த இடத்திலேயே

இருந்தாள். ஆனால் ராமனுக்கு எடுத்துச் செல்வதற்காகத் தன் கூந்தலில் அணிந்திருந்த ஓர் ஆபரணத்தை அனுமனிடம் கொடுத்தாள். அந்த ஆபரணத்தோடு அனுமன் திரும்பினான்.

அனுமனின் வாயிலாகச் சீதையைப் பற்றிய விவரங்களை அறிந்த ராமன் படை திரட்டிக்கொண்டு இந்தியாவின் தென்கோடிக்குச் சென்றான். அங்கே ராமனுடைய வானர வீரர்கள் இந்தியாவையும் இலங்கையை யும் இணைக்கின்ற 'சேதுபந்தனம்' என்ற பெரிய பாலம் கட்டினார்கள். இன்றும் கடல் அடங்கி ஆழமில்லாமல் இருக்கும்போது அங்கே உள்ள மணல்திட்டிக்கள்மீது நடந்தே இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்குச் சென்றுவிடலாம்.

ராமன் கடவுளின் அவதாரம். இல்லாமல் இவற்றையெல்லாம் அவன் எப்படிச் செய்திருக்க முடியும்? இந்துக்களைப் பொறுத்தவரை அவன் ஓர் அவதார புருஷன். அவனை ஏழாவது அவதாரம் என்று அவர்கள் நம்புகிறார்கள்.

வானரர்கள் குன்றுகளைப் பெயர்த்துக் கடலில் போட்டு, அவற்றைக் கற்களாலும் மரங்களாலும் மூடி ஒரு பெரிய பாலத்தைக் கட்டினார்கள். ஒரு சிறிய அணிலும் இந்தப் பணியில் பங்கெடுத்துக் கொண்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அது மணலில் புரளும், பின்னர் ஓடிச் சென்று தன் உடலில் ஒட்டிய மணலை அணையில் உதறி தன்னால் முடிந்த சிறு அளவில் உதவியதாம்! அதன் செயலைக் கண்டு வானரர்கள் நகைத்தனர். அவர்களோ

முழு மலைகளையும், பெருங்காடுகளை யும், மணற்சுமைகளையும் சுமந்து வந்தனர். ஆனால் அணிலோ மணல்மீது புரண்டு அதைப் பாலத்தின்மீது உதறிய தோடு சரி! அதைக் கண்ட ராமன், 'இந்தச் சிறிய அணில் பேறு பெற்றது. தன்னால் முடிந்தவரையில் அது வேலை செய்கிறது. எனவே அது உங்களுள் பெரிய வீரனுக்கு நிகரான சிறப்புடையதே' என்றான்; பிறகு அதன் முதுகை மெல்ல வருடினான். ராமனுடைய கை விரல்கள் வருடிய கோடுகளை இன்றும் அணிலின்மீது காணலாம்.

அணை கட்டி முடிந்ததும் ராமனும் அவனது உடன்பிறந்தவனும் நடத்திச் சென்ற வானரப்படை இலங்கையுள் புகுந்தது. மாதக்கணக்காகப் பெரும் போர் நடந்தது. ரத்த வெள்ளம் பெருகி ஓடியது. இறுதியில்

ராவணன் தோல்வியுற்று மடிந்தான். பொன்மயமான அரண்மனைகளுடன் திகழ்ந்த அவனது தலைநகரம் கைப் பற்றப்பட்டது. இந்தியாவின் உட்பகுதியிலுள்ள தொலைதூர கிராமங்களில், நான் இலங்கைக்குச் சென்றிருந்த செய்தியைக் கூறினேன். அந்த எளிய மக்கள் உடனே என்னிடம், 'அங்கு வீடுகள் எல்லாம் தங்கத்தால் கட்டப்பட்டிருக்குமென்று நமது நூல்கள் கூறுகின்றதே, அப்படியா?' என்று கேட்கிறார்கள். இத்தகைய தங்கமயமான நகரங்கள் ராமன் கைவசமாயின. போரில் தனக்கு உதவியதற்காக ராமன் அவற்றை ராவணனின் இளையதம்பியான விபீஷணனுக்குத் தந்து, ராவணன் வீற்றிருந்த அரியணையில் அவனை அமரச் செய்தான்.

பிறகு ராமன் சீதையுடனும் பிறருடனும் இலங்கையை விட்டுப் புறப்பட்டான். அப்போது ராமனைச் சேர்ந்தவர்களிடையே, 'நிருபணம், நிருபணம்' என்றொரு சலசலப்பு எழுந்தது. 'ராவணனின் அரண்மனையில் இருந்தவள் சீதை, தான் தூய்மை பிறழாதவள் என்பதை நிரூபிக்க வில்லை. அதை அவள் நிரூபிக்க வேண்டும், நிருபணம் தேவை' என்றார்கள் அவர்கள். 'தூய்மையா? அவள் கற்பின் வடிவம் ஆயிற்றே' என்று ராமன் ஓங்கிய குரலில் விடை அளித்தான். 'அதைப்பற்றி எங்களுக்குக் கவலையில்லை. எங்களுக்கு வேண்டியது நிருபணம்' என்று அவர்கள் பிடிவாதமாகச் சொன்னார்கள். எனவே ஒரு பெருந்தீ வளர்க்கப்பட்டது, அந்தத் தீயில் சீதை புகுந்தாள். சீதை இறந்தே

போய்விட்டாள் என்றெண்ணித்
துயரே வடிவானான் ராமன்; ஆனால்
ஒரு கணத்தில் செந்தீக் கடவுளே தன்
தலைமீது அரியணையோடு காட்சி
அளித்தார். அந்த அரியாசனத்தின்மீது
சீதை வீற்றிருந்தாள். எங்கும் ம்கிழ்ச்சி
வெள்ளம் பொங்கிற்று; ஒவ்வொரு
வரும் மனநிறைவு அடைந்தனர்.

வனவாசத்தின் ஆரம்ப காலத்
திலேயே பரதன் ராமனிடம் வந்து முதிய
தந்தையான தசரதன் இறந்ததைக் கூறி,
அரியாசனத்தை ஏற்கும்படி மன்றாடி
னான். ராமன் அதை மறுத்துவிட்டான்.
பரதனும் ராமனின் வனவாசத்தின்
போது எந்தக் காரணங்கொண்டும்
தான் அரியணையில் அமரப் போவ
தில்லை என்று கூறிவிட்டான்; ராம
னுக்குப் பதிலாக அவனுடைய மரப்
பாதுகைகளை அரியாசனத்தில்

வைத்திருந்தான். இப்போது ராமன் தலைநகருக்குத் திரும்பியதும், பொது மக்களின் ஒருமனதான சம்மதத்திற்கு கிணங்க அயோத்தி மன்னன் ஆனான்.

அரசைப் பெற்ற பிறகு, மக்களின் நலத்தைக் கருதி பண்டைய மன்னர்கள் உறுதிமொழி எடுப்பதைப்போல் ராமனும் உறுதிமொழி எடுத்தான். மன்னன் மக்களின் அடிமை. அவர்களுடைய கருத்திற்கு அவன் தலைசாய்க்க வேண்டும். இதைப் பிறகு பார்க்கலாம்.

ராமன் சீதையுடன் சில ஆண்டுகள் இன்பமாகக் கழித்தான். ஆனால் சீதை அரக்கன் ஒருவனால் களவாடப்பட்டுக் கடல் கடந்து கொண்டு செல்லப் பட்டவள் என்று மக்கள் மீண்டும் முணுமுணுக்கத் தொடங்கினர். முன்பு நிகழ்ந்த பரிசோதனை போதாது, மற்றொரு பரிசோதனை வேண்டும்,

இல்லாவிட்டால் சீதை நாடு கடத்தப் பட வேண்டும் என்று கூச்சலிட்டனர்.

மக்களுடைய கோரிக்கையை நிறைவேற்றுவதற்காகச் சீதை நாடு கடத்தப் பட்டுக் காட்டில் தனித்துவிடப் பட்டாள். அந்தக் காட்டில்தான் கவிஞரான வால்மீகி முனிவரின் ஆசிரமம் இருந்தது. ஆதரவில்லாமல் அழுது கொண்டிருந்த சீதையை வால்மீகி கண்டார். அவளது சோகக் கதையைக் கேட்டு, அவளுக்குத் தமது ஆசிரமத்தில் தங்க இடம் தந்தார். அவள் அப்பொழுது தாயாகும் நிலையில் இருந்தாள். விரைவில் இரட்டை ஆண் குழந்தைகளை ஈன்றாள். அவர்கள் யார் என்பதை அந்தக் குழந்தைகளுக்கு முனிவர் சொல்லவேயில்லை. பிரம்மச் சரிய வாழ்க்கையில் அவர்களை வளர்த்தார். பிறகு ராமாயணம் என்னும்

காவியத்தை இயற்றி, இசை அமைத்து, நாடகமாக்கினார்.

இந்தியாவில் நாடகம் என்பது புனிதமானதாகக் கருதப்படுகிறது. இசையும் நாடகமும் தன்னளவில் ஆன்மீகமாகவே கருதப்படுகின்றன. காதல் பாடலோ வேறு எந்தப் பாடலோ ஒருவனுடைய ஆன்மா அதில் ஒன்றிவிடுமானால் அவன் முக்தி அடைகிறான். அவன் வேறு ஒன்றும் செய்ய வேண்டாம், தியானத்தின்மூலம் அடைகின்ற லட்சியத்திற்கு அது ஒருவனைக் கொண்டு செல்வதாகச் சொல்லப்படுகிறது. எனவேதான் வால்மீகி முனிவர் ராமனுடைய சரிதத்தை நாடகமாக்கி, அந்த எப்படிப் பாராயணம் செய்வது, எப்படிப் பாடுவது என்பதை அவனுடைய இரு குழந்தைகளுக்குமே கற்றுக் கொடுத்தார்.

பண்டைய மன்னர்களின் வழக்கப் படி ராமனும் பெரிய வேள்வி செய்ய வேண்டிய காலம் வந்தது. ஆனால் இந்தியாவில், திருமணமானவர்கள் மனைவியின்றி ஒரு சடங்கும் செய்ய முடியாது. அதனால்தான் மனைவியை சக தர்மிணி, தர்மத்தில் துணை நிற்பவள் என்று அழைத்தனர். ஓர் இந்துக் கணவன் நூற்றுக்கணக்கான சடங்குகள் செய்ய வேண்டியுள்ளது. ஆனால் மனைவிக்கும் அதில் பங்கு உண்டு. அவள் தன் பங்கைச் செய்யாவிட்டால் சாஸ்திர விதிப்படி ஒரு கணவன் எந்தச் சடங்கையும் செய்ய முடியாது.

ராமனுடைய மனைவி காட்டிற்கு அனுப்பப்பட்டு விட்டாள். எனவே அவனை மீண்டும் மணம் செய்து கொள்ளும்படி மக்கள் கூறினார்கள். ஆனால் இந்த முறை, ராமன் தனது

வாழ்க்கையிலேயே முதன்முறையாக மக்களின் வேண்டுகோளுக்கு எதிராக நின்றான்; 'அது முடியாது, என் வாழ்க்கை சீதைக்குச் சொந்தமானது' என்று கூறிவிட்டான். எனவே முறைப் படி வேள்வி நிறைவேறுவதற்காகச் சீதையின் பொற்சிலை ஒன்று செய்யப் பட்டது. அந்தப் பெருவிழாவில் ஆன்மீக உணர்ச்சி திகழ்வதற்காக ஒரு நாடகத்திற்கு ஏற்பாடு செய்தார்கள். ராமனின் மைந்தர்கள் என்று யாருக்கும் தெரியாத லவன், குசன் என்னும் தம் இரு சீடர்களோடு வால்மீகி முனிவர் அரண்மனைக்கு வந்தார். நாடக அரங்கு அமைக்கப்பட்டு நிகழ்ச்சிக்குரிய அனைத்தும் ஆயத்தமாக இருந்தன. ராமனும் அவனது சகோதரர்களும் பிரபுக்களும் பொதுமக்களும் பெரும் கூட்டமாகக் கூடியிருந்தனர்.

வால்மீகி கற்றுக்கொடுத்திருந்த ராமசரிதத்தை லவனும் குசனும் இசைத்தனர். அவர்களது இன்னிசைக் குரலும் தோற்றப்பொலிவும், கூடியிருந்த அனைவரின் மனத்தையும் கொள்ளை கொண்டன. ராமன் பித்துப் பிடித்தவன் போலானான். சீதையைக் காட்டிற்கு அனுப்புகின்ற பகுதி வந்த போது செய்வதறியாமல் திகைத்துவிட்டான். அப்போது வால்மீகி முனிவர் அவனிடம், 'ராமா, கவலைப்படாதே. நான் உனக்குச் சீதையைக் காட்டுகிறேன்' என்று கூறினார். நாடக மேடை மீது சீதை கொண்டுவரப்பட்டாள். ராமன் எல்லையற்ற மகிழ்ச்சி கொண்டான். ஆனால் திடீரென்று மீண்டும் அதே பழைய முணுமுணுப்பு எழுந்தது; 'நிருபணம், நிருபிக்க வேண்டும்' என்று மக்கள் கூச்சலிட்டார்கள்.

தன்மீது மாசு படரச் செய்கின்ற மக்களின் கொடும் சொல் மீண்டும் மீண்டும் எழுந்தபோது சீதையால் சகிக்க இயலாமல் போயிற்று. தான் குற்றமற்றவள் என்பதை நிரூபிக்குமாறு அவள் தெய்வங்களை வேண்டினாள். அவ்வளவுதான், பூமி பிளந்தது, 'இதோ இதுதான் நிரூபணம்' என்று கூறிய படியே சீதை பூமிக்குள் மறைந்தாள். இந்த அவலக் காட்சியைக் கண்ட மக்கள் திடுக்கிட்டார்கள். ராமன் பெருந்துயரத்தில் ஆழ்ந்தான்.

சீதை மறைந்த சில நாட்களுக்குப் பிறகு தேவர்களிடமிருந்து ஒரு தூதன் ராமனிடம் வந்து, மண்ணில் ஆற்ற வேண்டிய காரியங்கள் முடிந்துவிட்டன என்றும், அவர் விண்ணிற்குத் திரும்ப வேண்டும் என்றும் அறிவித்தான். இந்தச் செய்தி ராமனுக்குத் தனது

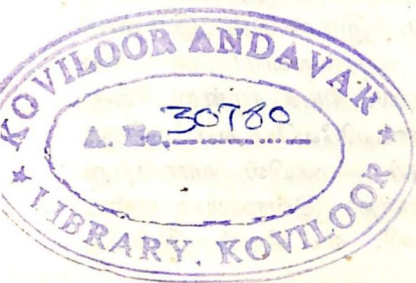
உண்மையான ஆன்மநிலையை உணர்த்தியது. தலைநகரைத் தழுவிப் பாய்கின்ற சரயு நதியில் மூழ்கி, மறு உலகில் சீதையைச் சேர்ந்தான் ராமன்.

இதுதான் இந்தியாவின் பழைய பெரிய இதிகாசம். ராமனும் சீதையும் தான் இந்திய நாட்டின் லட்சியங்கள். எல்லா குழந்தைகளும், முக்கியமாக, எல்லா சிறுமிகளும் சீதையை வழிபடுகின்றனர். தூயவளும், தன்னையே அர்ப்பணம் செய்தவளும், எல்லா துன்பங்களையும் சகித்தவளுமான சீதையைப்போல் வாழ்வதுதான் ஒரு பெண்ணின் மிக உயர்ந்த ஆசை ஆகும். இவர்களைப் பற்றியெல்லாம் படிக்கும் போது மேலைநாட்டு லட்சியம் இந்திய லட்சியத்திலிருந்து எவ்வளவு வேறுபட்டது என்பதை நீங்கள் உடனே உணர முடியும்.

மக்களினத்திற்கு பொறுமை
 லட்சியத்தின் வடிவமாகத் திகழ்
 கிறாள் சீதை. 'செய், செயலால் உன்
 சக்தியைக் காட்டு' என்று மேலைநாடு
 சொல்கிறது. 'பொறுமையின்மூலம்
 உன் சக்தியைக் காட்டு' என்கிறது
 இந்தியா. ஒரு மனிதன் எவ்வளவு
 அதிகம் வைத்துக்கொள்ள முடியும்
 என்னும் பிரச்சினைக்கு மேலைநாடு
 தீர்வு கண்டுள்ளது. அவன் எவ்வளவு
 குறைவாக வைத்துக்கொள்ள முடியும்
 என்ற பிரச்சினைக்கு இந்தியா தீர்வு
 கண்டுள்ளது. இரண்டும் இரண்டு
 எல்லைகள் அல்லவா! லட்சிய
 இந்தியாவின் லட்சியச் சான்று சீதை.
 அவள் உண்மையிலேயே வாழ்ந்திருந்
 தாளா, இந்தக் கதையில் வரலாற்று
 உண்மை உள்ளதா இல்லையா என்ப
 தல்ல கேள்வி. லட்சியம் இங்கே

உள்ளது—அதுதான் நாம் பார்க்க வேண்டியது.

ஒரு நாடு முழுவதும் ஊடுருவிப் பாய்ந்து, மக்களின் வாழ்க்கையில் புகுந்து, மக்களினத்தின் ரத்தத்துளி ஒவ்வொன்றிலும் நுழைந்து கிளர்ச்சி யூட்டும் சீதை-லட்சியத்தை, வேறு எந்தப் புராணக் கதையும் சித்தரிக்க வில்லை. □

Koviloor Digital Library

எமது வெளியீடுகளில் சில...

பூரீகிருஷ்ண கர்ணாம்ருதம்

பூரீவிஷ்ணு ஸ்தோத்ரங்கள்

பூஜா விதானம்

ஹோம விதானம்

ஜப விதானம்

முத்ரா விதானம்

புருஷ ஸூக்தம்

உபநயனம்

அத்யாத்ம ராமாயணம்

விவேகசூடாமணி

பஜ கோவிந்தம்

நடராஜ வடிவம்

நாரத பக்தி ஸூத்ரங்கள்

திருஅருள் மொழி